Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)

13. juuli 2017 *

Eelotsusetaotlus – Tarbekaupade müük ja nendega seotud garantii – Direktiiv 1999/44/EÜ – Artikli 5 lõige 1 – Müüja vastutuse aeg – Aegumistähtaeg – Artikli 7 lõike 1 teine lõik – Kasutatud kaubad – Müüja vastutuse piiramine kokkuleppe alusel

Kohtuasjas C-133/16,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Cour d'appel de Mons'i (Belgia) 22. veebruari 2016. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 4. märtsil 2016, menetluses

Christian Ferenschild

versus

JPC Motor SA,

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja president J. L. da Cruz Vilaça, kohtunikud M. Berger (ettekandja), A. Borg Barthet, E. Levits ja F. Biltgen,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– C. Ferenschild, esindaja: advokaat P.-E. Partsch,

– Belgia valitsus, esindajad: J. Van Holm, M. J.-C. Halleux ja M. Jacobs,

– Austria valitsus, esindaja: C. Pesendorfer,

– Euroopa Komisjon, esindajad: G. Goddin ja D. Roussanov, hiljem G. Goddin ja C. Valero,

olles 6. aprilli 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivi 1999/44/EÜ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta (EÜT 1999, L 171, lk 12; ELT eriväljaanne 15/04, lk 223) artikli 5 lõike 1 ja artikli 7 lõike 1 teise lõigu tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud Christian Ferenschildi ja JPC Motor SA vahelises vaidluses muu hulgas nõude üle hüvitada kahju, mis talle tekitati sellega, et nimetatud äriühingult ostetud mootorsõiduk ei vastanud lepingutingimustele.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Direktiivi 1999/44 põhjenduses 7 on märgitud:

„kaup peab eelkõige vastama lepingu tingimustele; lepingule vastavuse põhimõtet võib pidada eri siseriiklike õigustavade ühiseks elemendiks; teatavate siseriiklike õigustavade puhul ei pruugi olla võimalik üksnes nimetatud põhimõttele tuginedes tagada minimaalset tarbijakaitse taset; eeskätt selliste õigustavade puhul võivad osutuda kasulikeks täiendavad siseriiklikud õigusnormid, mis tagavad tarbijale kaitse ka juhtudel, kui lepinguosalised ei ole kokku leppinud üheski konkreetses lepingutingimuses või kui lepinguosalised on kokku leppinud lepingutingimustes või sõlminud kokkuleppeid, milles kas otse või kaudselt tarbija õigustest loobutakse või neid piiratakse ning need ei ole tarbijale siduvad selles ulatuses kui käesolevast direktiivist tulenevad õigused.“

4 Direktiivi põhjenduses 16 on märgitud:

„kasutatud kauba eri laadi tõttu ei ole üldjuhul võimalik seda ümber vahetada; tarbija õigust ümbervahetamisele sellise kauba suhtes üldiselt ei kohaldata; sellise kauba jaoks võivad liikmesriigid anda lepinguosalistele võimaluse kokkuleppel vastutusaega lühendada“.

5 Direktiivi põhjenduses 17 on ette nähtud:

„on asjakohane piirata ajavahemikku, mille kestel müüja vastutab ükskõik millise lepingule mittevastavuse eest, mis esineb kauba üleandmise ajal; liikmesriigid võivad samuti sätestada piirangu ajavahemikule, mille jooksul tarbijad võivad oma õigusi kasutada, kui selline ajavahemik kestab vähemalt kaks aastat alates üleandmisajast; kui siseriiklike õigusaktide alusel ei lange piiratud ajavahemiku algus ühte kauba üleandmisajaga, ei tohi siseriiklike õigusaktidega sätestatud piiratud ajavahemik olla lühem kui kaks aastat alates üleandmisajast.“

6 Direktiivi 1999/44 põhjenduses 24 on täpsustatud:

„liikmesriikidel peaks olema lubatud vastu võtta või säilitada rangemaid sätteid käesoleva direktiivi reguleerimisalas, et tagada tarbijakaitse veelgi kõrgem tase.“

7 Direktiivi artikli 1 „Reguleerimisala ja mõisted“ lõikes 1 on sätestatud:

„Käesoleva direktiivi eesmärk on ühtlustada liikmesriikide õigus- ja haldusnormid, mis käsitlevad tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavaid aspekte, et tagada tarbijakaitse ühtlane minimaalne tase siseturul.“

8 Direktiivi artikli 3 „Tarbijate õigused“ lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Müüja vastutab tarbija ees kõigi lepingule mittevastavuste eest, mis esinevad kauba üleandmise ajal.

2. Lepingule mittevastavuse korral on tarbijal lõike 3 kohaselt õigus lasta kaup tasuta muuta lepingule vastavaks kas parandamise või ümbervahetamise teel või lasta lõigete 5 ja 6 kohaselt alandada kõnealuse kauba hinda või tühistada leping.“

9 Direktiivi artikli 5 „Tähtajad“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Müüja vastutab artikli 3 alusel juhul, kui lepingule mittevastavus ilmneb kahe aasta jooksul alates kauba üleandmisest. Kui artikli 3 lõikega 2 sätestatud õiguste suhtes kohaldatakse siseriiklike õigusaktide alusel piiratud ajavahemikku, siis ei või kõnealune ajavahemik olla vähem kui kaks aastat üleandmisest alates.“

10 Direktiivi 1999/44 artikli 7 „Siduvus“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Lepingutingimused või kokkulepped, mis on sõlmitud müüjaga enne, kui müüjale on lepingule mittevastavusest teatatud, ja milles kas otse või kaudselt loobutakse käesolevast direktiivist tulenevatest õigustest või piiratakse neid, ei ole siseriiklike õigusaktide kohaselt tarbijale siduvad.

Liikmesriigid võivad sätestada, et kasutatud kauba puhul võivad müüja ja tarbija leppida kokku lepingutingimustes või sõlmida kokkuleppeid, mille puhul müüja vastutuse aeg on artikli 5 lõikega 1 sätestatud ajast lühem. See aeg ei või olla lühem kui üks aasta.“

11 Direktiivi artikli 8 „Siseriiklikud õigusaktid ja minimaalne kaitse“ kohaselt:

„1. Käesolevast direktiivist tulenevaid õigusi kasutatakse, ilma et see piiraks muude õiguste kohaldamist, mida tarbija võib kasutada lepingulist või lepinguvälist vastutust reguleerivate siseriiklike eeskirjade alusel.

2. Liikmesriigid võivad käesoleva direktiivi reguleerimisalas vastu võtta või säilitada asutamislepingule vastavad rangemad sätted, et tagada tarbijate kaitstuse kõrgem tase.“

Belgia õigus

12 Belgia õiguses võeti direktiiv 1999/44 tsiviilkoodeksisse (code civil) üle 1. septembri 2004. aasta seadusega tarbijakaitse kohta tarbekaupade müügi korral (loi relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation) (*Moniteur belge*, 21.9.2004, lk 68384), mis jõustus 1. jaanuaril 2005.

13 Tsiviilkoodeksi artiklis 1649*quater* on sätestatud:

„1. Müüja vastutab tarbija ees kõigi lepingule mittevastavuste eest, mis esinevad kauba üleandmise ajal ja mis ilmnevad kahe aasta jooksul alates kauba üleandmisest.

[…]

Erandina lõigust 1 võivad müüja ja tarbija kasutatud kaupade puhul leppida kokku lühema tähtaja kui kaks aastat, mis ei tohi siiski olla lühem kui üks aasta.

[…]

3. Tarbija nõuete aegumistähtaeg on üks aasta alates päevast, mil ta lepingule mittevastavuse avastas, kuid need ei aegu enne, kui lõpeb lõikes 1 nimetatud kaheaastane tähtaeg.“

[…]“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

14 Belgias elav Madalmaade kodanik C. Ferenschild ostis 21. septembril 2010 JPC Motorilt kasutatud sõiduauto hinnaga 14 000 eurot.

15 Direction pour l’immatriculation des véhicules (Belgia autoregistrikeskus) keeldus 22. septembril 2010 mootorsõiduki registrisse kandmisest, kuna Schengeni infosüsteemi oli selle mootorsõiduki kohta tehtud kanne, et see on varastatud. Niisiis avastati selle sõiduki lepingule mittevastavus.

16 7. oktoobril 2010 teatas kindlustusandja, kellega C. Ferenschild oli sõlminud õigusabikulude kindlustuse, lepingule mittevastavusest JPC Motorile. Kindlustusandja tõstatas müüja vastutuse küsimuse, kuna sõidukil oli varjatud funktsionaalne puudus, ning nõudis müüjalt sõiduki tagasivõtmist ja müügihinna tagastamist, millele võivad lisanduda kulud või kahju, mida ostja võib müügikuupäeva ja müügi tühistamise kuupäeva vahelisel ajal veel kanda.

17 JPC Motori võetud meetmete tulemusel selgus, et tegelikult olid varastatud sõiduki dokumendid, mitte sõiduk ise, et „maskeerida“ sarnast, õigusvastase päritoluga sõidukit Itaalias. Autoregistrikeskus registreeris C. Ferenschildi sõiduki nõuetekohaselt seega 7. jaanuaril 2011.

18 21. oktoobril 2011 esitas C. Ferenschildi esindaja JPC Motorile nõude hüvitada tema kliendile sõiduki lepingule mittevastavuse tõttu tekitatud kahju.

19 Kuna JPC Motor vaidlustas hüvitisnõude, viidates nõude esitamisega hilinemisele, pöördus C. Ferenschild 12. märtsil 2012 selle äriühingu vastu Tribunal de commerce de Monsi (Monsi kaubanduskohus, Belgia) nõudega mõista välja hüvitis sõiduki lepingule mittevastavuse tõttu tekitatud kahju eest. Ta palus mõista tema kasuks välja asendussõiduki üürimisega seotud kulud ja administratiivkulud ning hinna alandamist omandatud sõiduki väärtuse vähenemise tõttu, millele lisanduvad viivis ja kohtu korras määratud intress alates 7. oktoobrist 2010.

20 Tribunal de commerce de Mons (Monsi kaubanduskohus) jättis 9. jaanuari 2014. aasta otsusega C. Ferenschildi nõude rahuldamata.

21 C. Ferenschild esitas selle kohtuotsuse peale 3. aprillil 2014 Cour d’appel de Monsile (Monsi apellatsioonikohus, Belgia) apellatsioonkaebuse.

22 Cour d’appel de Mons (Monsi apellatsioonikohus) leidis 8. juunil 2015, et müüdud mootorsõiduk ei vastanud lepingutingimustele tsiviilseadustiku artikli 1649*bis* ja järgmiste artiklite tähenduses, kuid mittevastavus on mootorsõiduki registreerimisega kõrvaldatud. Siiski määras kohus omal algatusel suulise menetluse uuendamise, et võimaldada pooltel esitada oma väited muu hulgas nõude aegumise osas.

23 Põhikohtuasja nõude aegumise küsimuses märgib eelotsusetaotluse esitanud kohus esiteks, et vahet tuleb teha „garantiiaja“ ja „aegumistähtaja“ vahel.

24 Selle kohta täpsustab ta esmalt, et tsiviilkoodeksi artikli 1649*quater* lõikes1 ette nähtud garantiiaeg on kaks aastat alates asja üleandmisest. Selle sätte kolmanda lõigu kohaselt võib müügilepingu poolte ühisel kokkuleppel seda aega kasutatud kaupade puhul lühendada, kuid see peab olema vähemalt üks aasta. Käesoleval juhul kasutasid põhikohtuasja pooled võimalust lühendada garantiiaega ühele aastale.

25 Teisalt on tsiviilkoodeksi artikli 1649*quater* lõikes 3 ette nähtud aegumistähtaeg üks aasta alates päevast, mil tarbija lepingule mittevastavuse avastas, kuid see ei lõpe enne selle artikli lõikes 1 nimetatud kaheaastase tähtaja möödumist.

26 Eelotsusetaotluse esitanud kohus tõdeb teiseks, et käesoleval juhul pöörduti kohtusse 12. märtsil 2012 ehk enam kui aasta pärast muu hulgas sõiduki tarnimist 21. septembril 2010, ning sõiduki mittevastavus avastati 22. septembril 2010.

27 Selles kontekstis tekib küsimus, kuidas tõlgendada tsiviilkoodeksi artikli 1649*quater* lõiget 3, mis käsitleb aegumistähtaega sellises olukorras, nagu on vaatluse all põhikohtuasjas ja kus garantiiaega on ühisel kokkuleppel lühendatud ühele aastale. Kõnealusel kohtul on täpsemalt tekkinud küsimus, kas sellises olukorras tuleb kõnealuses sättes ette nähtud aegumistähtaega pikendada selle artikli lõikes 1 ette nähtud kaheaastase garantiiaja lõppemiseni.

28 Sellega seoses väidab JPC Motor muu hulgas, et arvestades tsiviilkoodeksi artikli 1649*quater* lõike 3 *ratio legis*'t, mille eesmärk on vältida, et tarbija nõue aegub enne garantiiaja lõppemist, ei ole aegumistähtaja pikendamine kaheaastase tähtaja lõppemiseni põhjendatud, kui garantiiaega lühendati nõuetekohaselt ühele aastale. Sellises olukorras tuleb seda sätet tõlgendada nii, et tarbija nõude aegumistähtaeg võib lõppeda enne, kui lõpeb kaheaastane tähtaeg alates kasutatud kauba üleandmisest.

29 C. Ferenschild aga väidab eelkõige, et direktiiv 1999/44 ja täpsemalt artikli 5 lõige 1 ja artikli 7 lõike 1 teine lõik ei võimalda liikmesriikidel tarbija nõuete osas kasutatud kauba müügi puhul ette näha aegumistähtaega, mis on lühem kui kaks aastat alates kauba üleandmisest.

30 Eelotsusetaotluse esitanud kohus on seisukohal, et kuna tsiviilkoodeksi artikli 1649*quater* lõiget 3 on võimalik tõlgendada nii, et tarbija nõude aegumistähtaeg lõpeb enne, kui lõpeb kaheaastane tähtaeg alates kasutatud kauba üleandmisest, siis tekib küsimus, kas Belgia õigusnorm on direktiiviga 1999/44 ning eelkõige artikli 5 lõikega 1 ja artikli 7 lõike 1 teise lõiguga kooskõlas.

31 Neil asjaoludel otsustas Cour d'appel de Mons (Monsi apellatsioonikohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas […] direktiivi 1999/44[…] artikli 5 lõiget 1 ja artikli 7 lõike 1 teist lõiku tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriikliku õiguse säte tõlgendatuna nii, et selle alusel võib tarbija nõude aegumistähtaeg kasutatud kauba puhul lõppeda enne, kui lõpeb kaheaastane tähtaeg alates lepingule mittevastava kauba üleandmisest, kui müüja ja tarbija on kokku leppinud kahest aastast lühemas garantiiajas?"

Eelotsuse küsimuse analüüs

32 Oma küsimuses palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas direktiivi 1999/44 artikli 5 lõiget 1 ja artikli 7 lõike 1 teist lõiku tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mille kohaselt on lubatud, et tarbija nõude aegumistähtaeg on lühem kui kaks aastat alates kauba üleandmisest, kui liikmesriik on kasutanud direktiivi teisena nimetatud sättes ette nähtud võimalust ning kui müüja ja tarbija on asjaomase kasutatud kauba puhul kokku leppinud müüja vastutuse ajas, mis on lühem kui kaks aastat, nimelt üks aasta.

33 Eelotsusetaotluse esitanud kohtule tarviliku vastuse andmiseks tuleb meenutada esiteks, et direktiivi 1999/44 artikli 5 „Tähtajad" lõikes 1 on ette nähtud, et tuleb vahet teha kahte liiki tähtaegadel, millest kummalgi on eraldiseisev eesmärk.

34 Ühelt poolt on tegemist direktiivi artikli 5 lõike 1 esimeses lauses nimetatud tähtajaga ehk müüja vastutuse aeg, mis viitab ajavahemikule, mille jooksul kauba lepingule mittevastavuse ilmnemisel tekib direktiivi artiklis 3 ette nähtud müüja vastutus ning seega tekivad õigused, mis viimati nimetatud artikkel näeb tarbija jaoks ette. Müüja vastutusaeg on üldjuhul kaks aastat alates kauba üleandmisest.

35 Teiselt poolt direktiivi artikli 5 lõike 1 teises lauses käsitletud tähtaeg on aegumistähtaeg, mis vastab ajavahemikule, mille jooksul võib tarbija tegelikult müüja vastu kasutada oma õigusi, mis tekkisid müüja vastutuse ajal.

36 Teiseks, nagu tõdes kohtujurist oma ettepaneku punktis 52, siis samas kui direktiivi 1999/44 artikli 5 lõikes 1 nähakse ette müüja vastutusaja kehtestamine, mis on üldjuhul vähemalt kaks aastat alates kauba üleandmisest, jäetakse tarbija nõuete aegumistähtaja üle otsustamine siseriiklikele õigusnormidele.

37 Direktiivi artikli 5 lõike 1 teisest lausest koosmõjus direktiivi põhjendusega 17 ilmneb siiski, et kui siseriiklikus õiguses on kehtestatud aegumistähtaeg, ei tohi see tähtaeg lõppeda enne kaht aastat alates kauba üleandmisest ning seda isegi juhul, kui siseriikliku õiguse kohaselt ei hakka see tähtaeg kulgema kauba üleandmise ajast.

38 Eeltoodud kaalutlustest nähtub, et selleks, et tagada muu hulgas artikli 1 lõike 1 alusel tarbijakaitse ühtlane minimaalne tase siseturul, kehtestati direktiivi 1999/44 artikli 5 lõikega 1 kaks eraldi tähtaega ehk müüja vastutuse aeg ja aegumistähtaeg. Mõlema tähtaja pikkus on põhimõtteliselt kohustuslikult kaks aastat alates kauba üleandmisest.

39 Selle põhimõttelise miinimumaja siduvust kinnitab direktiivi artikli 7 lõike 1 esimese lõigu sõnastus koosmõjus direktiivi põhjendusega 7, kuivõrd selle sätte kohaselt ei saa pooled põhimõtteliselt sellest kokkuleppega kõrvale kalduda ja liikmesriigid peavad selle järgimist kontrollima (vt selle kohta kohtuotsus, 4.6.2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, punkti 55).

40 Kolmandaks, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 53, võimaldab direktiivi 1999/44 artikli 5 lõike 1 sõnastus ise järeldada seose puudumist müüja vastutuse aja ja võimaliku aegumistähtaja pikkuse vahel. Nimelt ei viita direktiivi artikli 5 lõike 1 teine lause selle sätte esimesele lausele. Seega, erinevalt sellest, mida väidab eelkõige Belgia valitsus oma kirjalikes seisukohtades, ei sea see säte võimaliku aegumistähtaja pikkust sõltuvusse müüja vastutuse aja pikkusest.

41 Eeltoodud asjaolusid arvestades tuleb tõdeda, et esiteks on aegumistähtaeg, mis on vähemalt kaks aastat alates kauba üleandmisest, direktiiviga 1999/44 tagatud tarbijakaitse oluline element ja teiseks ei sõltu selle tähtaja pikkus müüja vastutuse aja pikkusest.

42 Neljandaks tuleb asuda seisukohale, et teistsugune tõlgendus ei ole põhjendatud direktiivi artikli 7 lõike 1 teise lõiguga, mille kohaselt võivad liikmesriigid sätestada, et kasutatud kauba puhul võivad müüja ja tarbija leppida kokku, et müüja vastutuse aeg on direktiivi artikli 5 lõikega 1 sätestatud ajast lühem, kuid see aeg ei või olla lühem kui üks aasta.

43 Sellega seoses tuleb märkida esiteks, et direktiivi 1999/44 artikli 7 lõike 1 teine lõik ei puuduta mitte aegumistähtaega, vaid üksnes müüja vastutuse aega, mida on käsitletud direktiivi artikli 5 lõike 1 esimeses lauses. Nimelt on direktiivi erinevates keeleversioonides ja muu hulgas hispaania-, inglis-, prantsus- ja itaaliakeelses versioonis artikli 7 lõike 1 teises lõigus viidatud „müüja vastutusele“.

44 Lisaks on saksakeelses versioonis direktiivi 1999/44 artikli 7 lõike 1 teise lõigu sõnastus selles suhtes veelgi selgem. Nimelt, samas kui selle sätte esimene lause näeb ette võimaluse piirata kasutatud kauba puhul ajavahemikku, mille jooksul müüja vastutab direktiivi artikli 5 lõike 1 kohaselt („der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen“), on teises lauses selgelt märgitud, et see võimalus puudutab müüja vastutuse aega („diese kürzere Haftungsdauer“).

45 Sellist tõlgendamist kinnitab ka direktiivi põhjendus 16, kuivõrd selles on märgitud, et kasutatud kauba jaoks võivad liikmesriigid anda lepinguosalistele võimaluse kokkuleppel „vastutusaega“ lühendada.

46 Teiseks tuleb meenutada, nagu täpsustatud käesoleva kohtuotsuse punktis 39, et direktiivi 1999/44 artikli 5 lõike 1 esimeses lauses ette nähtud kaheaastane müüja vastutus alates kauba üleandmisest on kohustuslik tähtaeg, millest pooled ei saa põhimõtteliselt kõrvale kalduda. Nagu kohtujurist märkis oma ettepaneku punktides 74 ja 75, on direktiivi artikli 7 lõike 1 teine lõik, mis võimaldab liikmesriikidel kasutatud kauba puhul ette näha, et pooled võivad kehtestada lühema müüja vastutuse aja, mis on vähemalt üks aasta, järelikult erand, mida tuleb tõlgendada kitsalt (vt analoogia alusel kohtuotsus, 1.3.2012, González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

47 Liikmesriikide õigus näha kasutatud kauba puhul ette, et pooled võivad lühendada müüja vastuse aega ühele aastale alates kauba üleandmisest, ei võimalda seega liikmesriikidel ette näha ka seda, et pooled võivad lühendada direktiivi artikli 5 lõike 1 teises lauses sätestatud aegumistähtaega.

48 Lõpetuseks tuleb meenutada, et liikmesriigid peavad kinni pidama direktiivis 1999/44 ette nähtud kaitse miinimumtasemest. Seega, kuigi direktiivi artikli 8 lõike 2 kohaselt koosmõjus direktiivi põhjendusega 24 võivad nad direktiivi reguleerimisalas vastu võtta või säilitada rangemad sätted, et tagada tarbijate kaitstuse veelgi kõrgem tase, ei või nad aga ohustada liidu seadusandja poolt ette nähtud tagatisi (vt selle kohta kohtuotsus, 17.4.2008, Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, punkt 36).

49 Ent selline siseriiklik õigusnorm, nagu on vaatluse all põhikohtuasjas ja mis võimaldab müüja vastutusaega lühendada ühele aastale, tähendab tarbija jaoks aegumistähtaja lühenemist, toob kaasa tarbija madalama kaitsetaseme ja ohustab tagatisi, mis tal on direktiivi 1999/44 alusel. Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 93, jäetakse tarbija nimelt õiguskaitsevahenditest täielikult ilma juba enne, kui on möödunud kaks aastat kauba üleandmisest, kuigi talle on see direktiivi artikli 5 lõike 1 esimese lause alusel tagatud.

50 Kõike eeltoodut arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 1999/44 artikli 5 lõiget 1 ja artikli 7 lõike 1 teist lõiku tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mille kohaselt on lubatud, et tarbija nõude aegumistähtaeg on lühem kui kaks aastat alates kauba üleandmisest, kui liikmesriik on kasutanud direktiivi teisena nimetatud sättes ette nähtud võimalust ning kui müüja ja tarbija on kasutatud kauba puhul kokku leppinud müüja vastutuse ajas, mis on lühem kui kaks aastat, nimelt üks aasta.

Kohtukulud

51 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (viies koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivi 1999/44/EÜ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta artikli 5 lõiget 1 ja artikli 7 lõike 1 teist lõiku tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mille kohaselt on lubatud, et tarbija nõude aegumistähtaeg on lühem kui kaks aastat alates kauba üleandmisest, kui liikmesriik on kasutanud direktiivi teisena nimetatud sättes ette nähtud võimalust ning kui müüja ja tarbija on kasutatud kauba puhul kokku leppinud müüja vastutuse ajas, mis on lühem kui kaks aastat, nimelt üks aasta.

Allkirjad